

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 2026 van 27 september 2007
in de zaak X /IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Syrische nationaliteit, op 29 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2007

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verzoeker vraagt op een niet gemotiveerde wijze om gehoord te worden door een kamer die samengesteld is uit drie rechters.

Artikel 39/10, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzettelend lid. Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als de verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren. De verzoeker brengt geen elementen in zijn verzoekschrift aan waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters en er is geen grond om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt bijgevolg afgewezen.

2. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van “de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd moeten zijn”, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het hoorrecht en de rechten van verdediging, artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48, 48/3, 49, 50, 52, 57/6, 57/22, 63/2 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en richtlijn 2004/83 van de Europese Unie (hierna: Richtlijn 2004/83/ EG).

Het feitenrelaas wordt door de bestreden beslissing als volgt samengevat:

“U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Arab al-Melk, district Jableh, provincie Latakia. U verklaart zich moslim van soennitische strekking. U stelt dat uw vader in 1981 werd gearresteerd, waarschijnlijk op verdenking van lidmaatschap van de Moslimbroederschap. U hoorde zeggen dat hij sindsdien is opgesloten in de gevangenis van Tadmor. Uw moeder zou in 1983 zijn gestorven van verdriet waarna uw alleenstaande tante F. (...) bij u en uw broer T. (...) zou zijn ingetrokken om voor jullie te zorgen. Uw eigenlijke voogd was uw oom aan vaderskant. In 1985 legde de overheid beslag op de grond, zowat 5 dunum, die eigendom was van u en uw broer. U mocht deze grond wel nog bewerken maar deed dit niet omdat u daarvoor formaliteiten moest vervullen en omdat u dat te vermoeiend vond, u en uw broer werkten immers in een autowerkplaats en dat bracht meer geld op. U stelt dat u op 14/2/2007, 's ochtends rond 8u15, toen u terugkwam van de winkel, zag dat uw broer met een politieagent aan het praten was voor de deur. De agent bracht jullie, ter ondertekening, een convocatie van de dienst vastgoed van het Ministerie van Defensie. U en uw broer werden door middel van deze convocatie uitgenodigd om jullie aan te bieden op de dienst vastgoed van het Ministerie van Defensie om te tekenen voor de definitieve onteigening van jullie in beslag genomen grond. In de convocatie las u dat de grond geschat werd aan de waarde van ongecultiveerde woestijn, 50.000 Syrische pond per dunum, terwijl het goede landbouwgrond betrof die in uw regio 1000.000 Syrische pond per dunum waard was. Nadat u het papier had gelezen en begrepen zou u heel kwaad geworden zijn en en duidelijk te kennen hebben gegeven het document niet te zullen tekenen. De agent zou daarop gezegd hebben dat het een bevel van de staat was en op dat moment zou u hem en de staat beginnen te beledigen zijn. De agent zou u verrast bekeken hebben waarop hij op zijn motor stapte en wegreed. U stelt dat u na het vertrek van de agent ging werken. Uw broer ging niet werken omdat hij herstellende was van een arbeidsongeval. U opende de werkplaats en toen uw baas toekwam vertelde u hem alles. Op dat moment kwam de 12-jarige zoon van uw naaste buur toe op zijn fiets. Hij zei u: “Je tante zegt je te vluchten want ze hebben je broer meegenomen en zoeken je.”. Uw baas raadde u aan uzelf te redden en naar uw vriend, M. S. (...), te gaan om te zien wat er zou gebeuren. Zijn familie heeft twee huizen, één in het dorp en één aan de rand van de rivier al-Sin waar ze een zomerverblijf hebben. M. (...) verbleef in het huis aan de rivier, dat in slechte staat was. U vertelde hem wat er was gebeurd en bleef bij hem. U stelt dat M. (...) na drie dagen van uw oom vernam dat er gegraven werd rond jullie

grond. U bleef bij M. (...) en na een week zouden uw baas en uw oom zijn langsgekomen. Uw oom zei dat u Syrië moest verlaten en dat hij u zou helpen om een smokkelaar te vinden. U wou wachten tot u vernam wat er met uw broer was gebeurd maar uw oom raadde u aan onmiddellijk te vertrekken. Op 3 maart 2007 zou uw oom u naar de haven van Tartus hebben gebracht, waar u aan boord ging van een schip dat koers zette naar Antwerpen. U reisde illegaal en kwam op 19 maart aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraag. Na uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou u één keer telefonisch contact hebben opgenomen met uw vriend M. S. (...) om bewijsstukken te krijgen voor uw asielaanvraag en om nieuws te krijgen over uw familie. Hij zou u hebben verteld dat ze niets wisten over uw broer en dat de veiligheidsdiensten elke dag of om de paar dagen langskwamen bij uw oom om u te zoeken. Ook zou uw oom zich regelmatig moeten aanbieden bij de veiligheidsdiensten in Jableh.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een kopie van uw identiteitskaart neer die M. (...) u per fax zou hebben opgestuurd na uw telefoontje.”

2.1. Het onderdeel van het middel met betrekking tot de schending van de artikelen richtlijn 2004/83/EG, artikel 48 van de Vreemdelingenwet - dat bepaalt: *“kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”* - , artikel 49 van de Vreemdelingenwet dat aan de erkenning als vluchteling verblijfsrechtelijke gevolgen verleent en artikel 50 van de Vreemdelingenwet over de indiening van een asielaanvraag ontbeert een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregels en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregels worden geschonden. Een onderdeel van een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

2. Betreffende de schending van de artikelen 57/22 en 63/2 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze artikelen bij de wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 september 2006, in werking sinds 1 juni 2007 werden opgeheven.

2.3. Betreffende de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen tijdens het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag zodat de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet dienstig wordt aangevoerd.

3. De verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissing volgens verzoeker niet ‘afdoende’ gemotiveerd is en steunt op een aantal vastgestelde tegenstrijdigheden.

1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat de verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij door de Syrische autoriteiten wordt gezocht. Hij zou zowel een ambtenaar van de Syrische autoriteiten als het gehele staatsapparaat hebben beledigd omwille van een conflict over de familiegrond, maar omwille van verschillende bevreedende verklaringen is zijn asielrelaas ongeloofwaardig, namelijk (i) het valt moeilijk te geloven dat de verzoeker nooit heeft geprobeerd meer te weten te komen over de arrestatie van zijn vader, gelet op het feit dat verzoeker in zijn relaas meermaals zijn associatie met de moslimbroederschap als verzwarende omstandigheid heeft aangehaald; (ii) met betrekking tot de grond die het ministerie van Defensie in 1985 in beslag genomen heeft vertoont de verzoeker een fatalistische houding, deze houding staat sterk in contrast met andere verklaringen betreffende het moment waarop hij geconvoceerd werd in verband met de definitieve onteigening van de grond; (iii) de verklaringen in verband met de arrestatie van zijn broer

en de zoektocht door de autoriteiten zijn al evenmin overtuigend omdat er een totaal gebrek aan een substantiële motivatie is en een totale afwezigheid van elke poging om feitelijke gegevens te verzamelen.

2.3.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In een eerste deel van de bestreden beslissing worden op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteengezet en vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De bestreden beslissing is in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Aan het doel van de formele motiveringsplicht werd bijgevolg voldaan (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

2.3.3. De verzoeker heeft tevens kritiek op een aantal inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt op een aantal tegenstrijdigheden. Volgens de verzoeker heeft het verhoorblad van het Commissariaat-generaal geen enkele bewijswaarde. Het is tevens geen geldige juridische akte. Hij verwijst naar een arrest van de Raad van State van 8 augustus 2002 in de zaak X. Bijgevolg voert hij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat het verhoorverslag voor het Commissariaat-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal is. Niettemin geldt, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van overeenstemming met de werkelijkheid (R.v.St., 26 juni 2002, nr. 108.470; R.v.St., 18 juni 2002, nr. 132.673). De verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven, op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient zijn beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Gelet op het feit dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens, wordt geen afbreuk gedaan aan het vermoeden van overeenstemming met de werkelijkheid van het verhoorverslag voor het Commissariaat-generaal.

De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven zoals onder 2.3.1. uiteengezet en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is. Deze motieven worden niet in concreto naar hun inhoud weerlegd. De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.4. De verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een quasi-jurisdictionele overheid is, waarbij een aantal elementaire regels gelden en dat onder meer het hoorrecht en de rechten van de verdediging ten volle dienen te worden gerespecteerd.

De verzoeker kan niet gevolgd worden in deze redenering. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 167.415, 2 februari 2007).

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). Artikel 6 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen van 11 juli 2003 (B.S., 27 januari 2004) voorziet geen verplichting om betrokkene een tweede keer te horen. Paragraaf 1 van dat artikel stelt immers: "De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker *minstens eenmaal* op voor gehoor". De Raad stelt vast dat verzoeker op 27 mei 2007 in dringend beroep werd gehoord op het Commissariaat-generaal. De verzoeker heeft de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken tijdens zijn verhoor in dringend beroep. Uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat de Commissaris-generaal verplicht is de kandidaat-vluchteling een tweede maal te verhoren. In casu heeft de betrokkene de gelegenheid gehad zijn standpunt op een nuttige wijze ook schriftelijk uiteen te zetten door middel van de vragenlijst van 28 augustus 2006, waarin hij zijn standpunt verder kon uiteenzetten. (R.v.St., nr. 146.472 van 23 juni 2005).

Dit onderdeel van het middel, is ongegrond.

5. De verzoeker stelt dat de door hem aangehaalde feiten vervolging inhouden in de zin van de Conventie van Genève. Hij stelt dat het voldoende is aan te tonen dat er een redelijke kans op vervolging bestaat.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *o.c.*, Genève, 1992, nr. 204).

1. De verzoeker haalt aan dat in Syrië tegen personen die van mening verschillen met de overheid oneerlijke processen gevoerd worden en dat de toestand in Syrische gevangenissen dramatisch is. Verder beweert hij dat zijn broer in de gevangenis via foltering tot bekentenissen geforceerd zal worden die tot verdere beschuldigingen ten aanzien van de verzoeker zullen leiden. Tot slot werpt de verzoeker op dat in Syrië zowel de effectieve leden van de moslimsbroederschappen als personen die verdacht worden van banden te hebben met dergelijke organisatie vervolgd worden. Ter staving van deze stellingen verwijst de verzoeker naar verschillende rapporten over de mensenrechtensituatie in Syrië (<http://web.amnesty.org/pages/syr-220607>; United States Departement (USSD) Report on Human Rights 2006; <http://state.gov>, AI, 13 mei 2005; <http://web.amnesty.org/libary/Index/ENGMDE/240852005>; AI index MDE 24:085 :2005).

2.5.1.2. De verzoeker stelt dat hem niet kan verweten worden dat hij niet meer weet over de achtergrond van zijn familiale situatie, over de grond die de overheid in beslag zou hebben genomen, over de arrestatie van zijn broer en de zoektocht naar verzoeker

door de autoriteiten omwille van zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen en de Syrische context aan.

3. De verzoeker meent dat de Commissaris-generaal had moeten ingaan op het feit dat de hij illegaal het land heeft verlaten. Uit rapporten van Amnesty International blijkt dat personen die teruggaan of teruggestuurd worden voorwerp zijn van foltering en gevangenschap.

2.5.2.1. Verzoekers argumentatie over de oneerlijke processen, zijn vrees voor beschuldigingen omdat zijn broer gefolterd kan worden in de gevangenis en de vervolgingen omwille van effectieve of mogelijke banden met de moslimbroederschappen zijn loutere beweringen. De verzoeker laat na zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Het is onvoldoende om naar algemene mensenrechtenrapporten te verwijzen om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd in de zin van de Conventie van Genève.

2. Terecht stelt de verwerende partij dat het feit dat de verzoeker slechts één jaar zou zijn geweest op het moment van de arrestatie, niet verklaart waarom verzoeker nooit geprobeerd heeft om op oudere leeftijd, iets over zijn vader te weten te komen. Om meer te weten te komen over de achtergrond van zijn familiale situatie had verzoeker zich niet tot de Moslimbroederschap of de overheid moeten gericht hebben. Hiervoor had de verzoeker zich kunnen richten tot vrienden en familie. Verzoekers argumentatie is bijgevolg onaanvaardbaar.

Gelet op de vage verklaringen maakt de verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader gearresteerd werd op verdenking van lidmaatschap van de Moslimbroederschap.

De verzoeker voert een gelijkaardig betoog om zijn vage verklaringen met betrekking tot de inbeslagneming van de familiegronden uit te leggen. Hij voegt hieraan toe dat hij als kind ook niets terzake had kunnen doen. Deze argumentatie kan niet weerhouden, omdat het niet verklaart waarom de verzoeker op meer volwassen leeftijd, nooit geïnformeerd heeft naar de redenen van inbeslagneming van hun gronden door de dienst vastgoed van het Ministerie van Defensie in 1985. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoekers fatalistische verklaringen over de in beslag genomen grond sterk in contrast staan met zijn verklaringen betreffende het moment waarop hij geconvoceerd werd in verband met de definitieve onteigening van de grond (verhoorverslag van 27 mei 2007, p. 8-11).

Verder haalt de verzoeker ook aan dat wanneer men de grond wilde bewerken dit *"eigenlijk door allerlei vereisten werd verhinderd en dat het in feite niet tot de mogelijkheden behoorde"*. De verwerende partij stelt terecht dat deze beweringen niet overeenkomen met verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoeker stelde dat ze de grond wel altijd hadden mogen bewerken mits het vervullen van een aantal formaliteiten (verhoorverslag van 27 mei 2007, p. 9). Hieruit blijkt dat de verzoeker zelf er voor gekozen heeft deze gronden niet te bewerken omdat het te vermoeiend was, hij beter betaald werd op zijn werk, hij de fondsen niet had om de grond te cultiveren en hij al deze formaliteiten niet wenste te vervullen (verhoorverslag van 27 mei 2007, p.9).

2.5.2.3. De verwerende partij merkt terecht op dat de verzoeker noch tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal, aangehaald heeft dat hij omwille van dit illegale vertrek vervolgd zou worden of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet liep en zich niet onder de bescherming van Syrië wil stellen. Daarenboven maakt de verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet aannemelijk

waarom hij dit element niet eerder aangehaald heeft. Uit het CEDOCA-document van 13 maart 2007 is, door de verwerende partij toegevoegd aan de nota, blijkt dat het risico bij terugkeer na een illegale uitreis beperkt is. Het loutere feit van een illegale uitreis vormt geen grond voor een boete. De verwerende partij stelt terecht dat het rapport van Amnesty International waar verzoeker naar verwijst, niet van die aard is om bovenstaande vaststellingen te wijzigen of de informatie van het Commissariaat-generaal te weerleggen. Het rapport gaat immers over (vermeende) leden van of personen met een band met de Moslimbroederschap, (politiek actieve) Koerden en een persoon die in verband werd gebracht met de aanslagen van 11 september 2001. De verzoeker toont niet aan dat hij hetzelfde (politiek) profiel heeft.

2.5.2.4. De verzoeker laat ook na in zijn verzoekschrift zijn verklaringen omtrent de arrestatie van zijn broer en de zoektocht door de overheden naar de verzoeker te verduidelijken. De Commissaris-generaal stelt terecht dat er een totaal gebrek is aan substantiële motivatie omtrent de gebeurtenissen en een totale afwezigheid van elke poging om feitelijke informatie te bekomen (verhoorverslag van 27 mei 2007, p. 11-14).

Het door hem neergelegde identiteitsdocumenten bij de Commissaris-generaal is geen document die de aangebrachte vervolgingsfeiten bewijzen en is bijgevolg niet van dien aard om deze ongeloofwaardigheid te herstellen. Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt legt ter staving van zijn beweerde reisweg.

2.5.2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen dat de Commissaris-generaal na een grondig onderzoek van de stukken uit het administratief dossier terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.5.2.5. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

5. De verzoeker meent dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet geschonden is.

In zijn verzoekschrift stelt de verzoeker alleen dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal. Hij laat echter wel na aan te tonen hoe de Commissaris-generaal zijn appreciatiemarge overschreden heeft, die hem krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet toegekend wordt. De verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking die de Commissaris-generaal maakt zoals in supra van punt 1 tot en met punt 2.5.2.4 uiteengezet werd. Er wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.7. De verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de feitelijke vaststelling dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, samen met de vaststelling dat er geen andere feiten worden aangebracht kan de Commissaris-generaal

besluiten tot de afwijzing van de toekenning van de subsidiaire bescherming. In zoverre er dient aangenomen te worden dat de verzoeker zich ook op artikel 48/4,c Vreemdelingenwet beroept, reikt de verzoeker geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Syrië thans een reëel risico zou lopen op ernstige schade door een ernstige bedreiging van het leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Aan de wettelijke voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen werd niet voldaan.

2.8. Er werd geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS.

M. BEELEN.